Enes b. Malik prenosi: "Ashabi Allahovog Poslanika toliko bi dugo čekali jacijski namaz da bi im se od drijemanja glave njihale. Potom bi ustali i klanjali, a ne bi se ponovo abdestili."

Enes b. Malik prenosi: "Ashabi Allahovog Poslanika toliko bi dugo čekali jacijski namaz da bi im se od drijemanja glave njihale. Potom bi ustali i klanjali, a ne bi se ponovo abdestili."

[Vjerodostojan] [Hadis bilježi Ebu Davud - Hadis bilježi imam Muslim]

Za vrijeme Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, ashabi su čekali da klanjaju jacije, pa su zaspali, ali ne dubokim snom. Potom su klanjali, a nisu ponovo uzimali abdest. Ukoliko se desi da je neko djelo urađeno za vrijeme Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a on to nije osudio, onda je to vid potvrde ispravnosti tog djela, i predstavlja vid sunneta, jer u sunnet spadaju riječi, postupak i odobravanje. Da je njihov namaz bio neispravan, on bi ih na to upozorio, jer bi znao da su to uradili ili bi saznao putem objave, za razliku od onoga što se uradi nakon njegove smrti. “Glave bi im se njihale”, tj. od drijemanja bi se naginjale, a u drugom predanju stoji: “Spavali su tako da sam čuo hrkanje, a potom su ustali i klanjali, a nisu se ponovo abdestili.” U drugom predanju, opet, stoji: “...ležali su na bokovima.” “Zatim bi klanjali, a ne bi se abdestili”, tj. ustali bi i klanjali, a ne bi uzimali novi abdest, jer nisu spavali dubokim snom, a da je to kvarilo abdest, ne bi im Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, to odobrio. Ovo kažemo kao vid usklađivanja dokaza, jer je potvrđeno da san kvari abdest, poput velike i male nužde, kao što stoji u hadisu. Također, u hadisu Alije stoji: “Oko je stega zadnjice, pa ko zaspi neka se abdesti.” A u hadisu Muavije stoji: “Oko je stega zadnjice, pa kada oči zaspe, odriješi se stega.” Ovi dokazi ukazuju da san kvari abdest, a hadis o kojem govorim jest dokaz da san ne kvari abdest, tako da ovaj hadis, a također i predaja gdje se spominje hrkanje i ležanje na bokovima, tumače se tako da taj san nije bio dubok. Nekada se čuje hrkanje na početku sna, prije bego što uđe u dubok san, a ležanje na boku ne podrazumijeva uvijek dubok san. Na ovakav se način mogu uskladiti dokazi, i radi se po svima njima, jer ako je moguće uskladiti dokaze, onda je to bolje nego poništavanje jednog od njih. Zaključak je: ako čovjek zaspi dubokim snom, tako da potpuno izgubi svijest i osjećaje, onda to kvari abdest, a ako san nije dubok, onda ne mora uzeti abdest, iako je preče i sigurnije da se abdesti. Ako čovjek sumnja da li je san bio dubok ili ne, nije izgubio abdest, jer je osnova da ima abdest, a uvjerenje se ne potiskuje sumnjom. Ibn Tejmijja veli: “Kada je u pitanju san u vezi s kojim čovjek ima sumnju, tj. sumnja da li je pustio vjetar ili ne, takav san ne kvari abdest, jer je abdest potvrđen i ne uklanja se sumnjom.” ("Medžmuul-fetava", 21/394, "Subulus-selam", 1/88-89, "Fethu zil-dželali vel ikram", 1/238, "Tevdihul-ahkam", str. 282, 283, "Teshilul-ilmam", 1/170-171)

